

Технічний прогрес чи модернізація устаткування і техніки спрямовані на зниження витрат енергоресурсів при вирощуванні і переробці сільськогосподарської продукції. Модернізація процесів виробництва, як у рослинництві, так і тваринницькій сфері за рахунок автоматизації і роботизації більшості процесів, що в свою чергу призведе до зменшення залучених людських ресурсів на виробництві.

Одним з напрямків у забезпеченні інноваційних технологій є лізинг, який виконує кілька функцій:

- фінансову, яка доповнює традиційні канали фінансування за допомогою форм забезпечення вкладень в основні фонди інноваційно активних підприємств агропродовольчого виробництва;

- виробничу, за допомогою прогресивних методів матеріалотехнічного забезпечення, способом збуту машин і устаткування, а також інструментом активного маркетингу;

- збутову, яка має значення лише тоді, коли до нього вдаються для розширення кола споживачів і завоювання нових ринків збуту. Поки що ця функція не може бути реалізована до кінця, бо обумовлюється загальним падінням рівня виробництва і розбалансованістю ринку продукції.

Успішний інноваційний розвиток є запорукою могутності будь-якої країни. Недостатній рівень інноваційного розвитку призводить до відставання країни в технологічному, науковому і суспільному аспектах. Інноваційна модель економічного розвитку на наше переконання має універсальний характер. Але питання щодо сучасного рівня, інноваційності вітчизняної економіки залишається відкритим. Українські вчені демонструють, високий рівень наукових досліджень та здатність створювати унікальні розробки в області науки і техніки, які не поступаються світовим аналогам.

Тому в Україні необхідно застосувати стратегію нарощування інноваційного розвитку, що характеризується використанням власного науково-технічного потенціалу, залученням іноземних вчених і конструкторів.

НАУКОВО-ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ

*Рибалко-Рак Л.А., к.е.н., доцент,
Бойко Г.С., аспірант*

ЗВО Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Ефективність освітнього процесу залежить від стану наукової та інноваційної діяльності ЗВО (проведення досліджень, підготовка науково-педагогічних кадрів, винахідницька і патентно-ліцензійна робота, видавнича діяльність). Рівень розвитку наукової та інноваційної діяльності ЗВО багато в чому залежить не тільки від наявної структури науково-педагогічних кадрів, науково-інформаційної і матеріально-технічної забезпеченості, а також від

оптимальної організації системи науково-інноваційної діяльності ЗВО в цілому. Оскільки, процеси оновлення у сфері науки відбуваються особливо інтенсивно.

Наукова діяльність – це інтелектуальна творча діяльність, спрямована на одержання нових знань та (або) пошук шляхів їх застосування, основними видами якої є фундаментальні та прикладні наукові дослідження [1].

Науковій діяльності притаманна низка особливостей відмінних від інших видів діяльності. Наукові знання становлять певну систему, яка підпорядкована поняттям, які знаходяться у взаємозалежності. Безпосередня мета науки – опис, пояснення та передбачення процесів та явищ дійсності на основі відкритих нею законів [2].

Оцінювання ефективності наукової та інноваційної діяльності ЗВО здійснюється за такими напрямками: забезпеченість науковими і науково-педагогічними кадрами (кількісний склад, рівень кваліфікації); стан матеріально-технічної бази; якість наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності на основі експертної оцінки з урахуванням: рівня публікаційної активності з використанням наукометричних показників, які використовуються у міжнародній системі експертизи (індекс цитування, індекс Хірша та імпаکت-фактор); фінансових показників; показників, які засвідчують рівень готовності наукової продукції [3].

Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення державної атестації наукових установ» предметом такої атестації є визначення рівня наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності у ЗВО за такими розділами як кадровий науковий, науково-технічний потенціал; фінансування фундаментальних, прикладних досліджень та науково-технічних (експериментальних) розробок; результативність наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності [3].

Розвиток наукової діяльності підпорядкований певним закономірностям моделювання такого процесу: загальні (існують об'єктивно, доведені теоретично і підтверджені практично) і часткові (розвиток системи наукової діяльності ЗВО, організації наукової діяльності, інтеграції наукових знань) закономірності [4].

Досягнення конкурентоспроможності ВНЗ можливо досягти за рахунок впровадження інноваційної моделі розвитку, яка дозволить впроваджувати зміни в навчальний процес у відповідності до вимог соціально-економічних та технологічних факторів зовнішнього середовища, а також відповідно до реальних і потенційних потреб споживачів освітніх послуг.

Література:

1. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» / Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 3, ст. 25 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/848-19>. – Заголовок з екрану.

2. Козловський Ю.М. Наукова діяльність вищого навчального закладу: Випуск 1: Наука як сфера людської діяльності: науково-методичні рекомендації / Ю.М. Козловський. – Львів: Сполом, 2009. – 28 с.

3. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення державної атестації наукових установ» від 19 липня 2017 р. № 540 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/540-2017-%D0%BF>. – Заголовок з екрану.

4. Степашко В. Моделювання наукової діяльності викладацького персоналу вищих навчальних закладів в умовах трансформації системи освіти/ В. Степашко // Вісник Черкаського ун-ту: Серія «Педагогіка». – 2007. – Вип.104. – С.112-122.

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

*Руденко І.В., к.е.н., доцент,
Голованова О.М., спеціаліст II категорії,
Постольна Н.О., спеціаліст II категорії
Харківський торговельно-економічний коледж
Київського національного торговельно-економічного університету*

Офіційні показники економічного розвитку України за роки незалежності, недостатнє фінансування вітчизняної науки та передових технологій свідчать про «відсталість» інноваційної сфери в порівнянні з розвиненими країнами світу. Аналіз фінансового забезпечення інноваційної діяльності підприємств України свідчить, що впродовж 2005-2015 рр. загальна сума витрат зросла на 8062,1 млн. грн., або у 2,4 рази, але в межах досліджуваного періоду мала нестійку тенденцію. Дослідження показали, що склалася тенденція до зниження питомої ваги підприємств, які впроваджують інновації. Так, у 2015 році інноваційну діяльність здійснювали 824 підприємства, у 2014 році – 1609, а у 2013 -1715 підприємств [1].

Відбулося це під впливом низки зовнішніх і внутрішніх факторів. Основним об'єктивним фактором є світова фінансова криза та політична й економічна нестабільність в Україні. Крім того, переважна більшість промислових підприємств країни працює на застарілому обладнанні. До інших факторів, які стримують інноваційну діяльність вітчизняних підприємств слід віднести дефіцит власних фінансових ресурсів підприємств для фінансового забезпечення інноваційних потреб; зменшення бюджетного фінансування та державної підтримки; недостатній досвід використання альтернативних джерел фінансового забезпечення; відсутність чіткого механізму вибору ефективного портфелю джерел фінансування та побудови оптимальної структури капіталу; недостатню кваліфікованість персоналу та інші.

У даному контексті доцільно звернутися до світового досвіду, оскільки в розвинених країнах світу вже тривалий час пріоритетним напрямом державної фінансової концепції є пільгова податкова та амортизаційна політика як засіб стимулювання та підтримки інноваційного розвитку. Так, у США, Японії, Франції, Канаді та Швеції видатки на науково-дослідні та дослідницько-